

MEZIGALAKTICKÝ BOREC

Jiří Kačer

MEZIGALAKTICKÝ BOREC - RYCHLÉ ŘEŠENÍ VAŠICH PROBLÉMŮ - bejvávalo přátelé bejvávalo. Jo, někteří známí mi taky říkali rychlý šíp, ale vy mně klidně říkejte Brente. Džejmz Brent, který podělal, co se dalo a tentokrát to je docela vážný, když mi praskla dveřmi mé detektivní kanceláře taky Amanda a to není dobrý hned z několika důvodů. Především je to úžasná samice, ty kozy a ta prdel, vážně kus a když si na sebe navlíkla tu svoji kombinézu, tak se to vážně nedalo vydržet a člověk by na ni hned skočil a šukal a šukal a šukal. No tak na to můžeme protentokrát zapomenout, protože Amanda odletěla z mé kosmické kanceláře v soustavě Omnium tak rychle, že jsem sotva zaznamenal její poslední slova na rozloučenou, že takového debila snad ještě v životě nikdy nepotkala. No u těch ženských zas člověk nemusí brát všechno úplně smrtelně vážně - znáte to, ty náhlé výbuchy a ty hromady řečí - zkrátka ženský se jen tak nezavdčíš, ale myslím si, že si na mne Amanda nemusí vzpomínat ve zlém. Těch případů co jsme spolu vyřešili a těch dobrodružství ...

“Ano Hugo, co se děje?” to mi volá Hugo, můj společník - není to ovšem žádná výhra, ale alespoň mne neposlal do prdele jako ta bestie - „Cože, aha, že se někde za Plutem vynořila podivná kulovitá tělesa? Dobře, to probereme až dorazíš, jo jasně, ale jasně že jo. Hlavně moc nechlastej.“

Huga znám již léta. Dělal jsem s ním kdysi pilotní kurzy a sloužili jsme společně u pětapadesátého vesmírného pluku mezigalaktické flotily a společně jsme otevřeli naši soukromou detektivní kancelář - Mezigalaktický borec - rychlé řešení vašich problémů. Divím se, že to se mnou vydržel tak dlouho, ale tak nesnesitelný chlapík by sotva mohl najít někoho, kdo by byl ochoten tolerovat jeho řeči a jeho způsoby. Malej, plešatej chlapík, inženýr, jehož hlavním zájmem je pivo a druhým matematika - nechápu, jak se mu podařilo tak odlišné zájmy udržet pohromadě a dosáhnou v obou tak skvělých výsledků.

Doufám, že ta kulovitá tělesa nebudou Gulonovi zabijáci. Vesmírnou kancelář mi rozstříleli na cimpr camprm a nebýt Hugovy duchapřítomnosti, tak by si z nás Gulon udělal koberečky do kuchyně. Ale pochybuji, že by mne hledali právě v téhle díře, kterou už sotva kdo dokáže najít na vesmírných mapách. SLUNEČNÍ SOUSTAVA A ZEMĚ byli kdysi před desetitisíci lety důležitým místem, ale voda teče a ptáci zpívají a než bys řekl švec, je všechno jinak, úplně stejně jako v mém případě. Ne že by

tady na zeměkouli nikdo nežil, naopak - kam se podíváš, narazíš na nějakého Číňana - jsou zkrátka skoro všude a nedá se s nimi nic moc pokecat. No ale tady, v bývalé střední Evropě, by mne Gulon určitě nehledal. Díval jsem se do starých geografických databází a zjistil jsem si, že tomu tady kdysi říkalo Bruntál. Je to prdel vesmíru, ale vzhledem k jeho homogenosti by se dalo říci, že jsou v něm všechna místa rovnocenná a tudíž každé aspiruje na titul vesmírné prdele. Jenomže některé jsou větší a některé jsou menší a tahle je snad ta nejhlubší, ale tím lépe, aspoň mne tady nikdo nemůže najít. Místním je už taky všechno u prdele a je to tady zajímavé také tím, že k dorozumění používají jakousi slovanskou hatmatilku - říkají tomu čeština a rozumí tomu kromě několika šiblých filologů pár desítek milionů lidí, což je skvělé, protože máte téměř stoprocentní jistotu, že vám ve vesmíru nebude nikdo rozumět, pokud budete mluvit česky. Mám tady momentálně trochu více času než je mi milé a tak jsem se to začal z nudy učit a taky to používám jako skvělý šifrovací jazyk. No ve vesmíru je zkrátka možné skoro všechno - skoro, to je jasný a kdyby tady byl Hugo, jistě by mne chytil za slovíčko a začal by mne otravovat sáhodlouhým monologem na téma, že říci, že je možný vše, je úplný nesmysl a já bych ho nechal vymluvit, abych mu nakonec na ty jeho řeči řekl, že já jsem přeci dodal skoro - „Ano Hugo, skoro a teď mi porad, co uděláme z Gulonem.“ A Hugo by mi dobře poradil, že potřebujeme sehnat prachy - no prachy a je to vyřešeno, ale jak a kde, to už je druhá otázka, ale když se nám podařilo vyřešit případ NEROVNOVÁŽNÉ ČERNÉ DÍRY, TAK SEHNAT PRACHY TAKY ZVLÁDNEME. NEMĚL JSEM SI JE OD GULONA PŮJČOVAT A NEMĚL BYCH NYNÍ TAKOVÉ PROBLÉMY a nedřepěl bych v nějakém poděláném Bruntále, někde v nějaké střední Evropě. Zkrátka jsem rychle potřeboval novou stíhačku a ten Fantóm byl prostě neodolatelný - pár stovek kusů na celý známý vesmír - jistěže v té neznámé části jich můžou mít plnou prdel. Otázka kdo a jak - to jsem ovšem ještě netušil, jak brzo se právě tam podívám a bohužel nikoli ve Fantómu, ale ve starých létajících předpotopních nekách Luna III - no ano, právě s Lunou III jsme museli s Hugem vyrazit na snad nejkurioznější a nejnebezpečnější misi v dějinách kriminalistiky, ale nebudu předbíhat, protože bych se ještě na chvíli zastavil u Fantómu - dokonalý stroj nadupaný nejdokonalejšími zbraňovými systémy - tak kupříkladu Black Hole destroyer - schopný umístit malou černou díru

do jakékoli části vesmíru, využívaje přitom tak zvané synchronicity všeho. Hugo mi o tom něco povídal, ale já jsem z toho pobral asi tolik, že v jistém smyslu jsou všechna místa ve vesmíru nekauzálně propojena a tudíž je možné ovlivňovat dění na jakémkoli místě ve vesmíru, možná i v jeho neznámé části, odkudkoli, nezávisle na prostoročasové vzdálenosti. Já jsem to Amandě vždycky říkal, když jsem líbal ten její skvělý zadek, že vesmír je prostě k pomilování a ona mi občas žertem odsekla, ať si teda jdu omrdat nějakou černou díru - no tak to vidíte - dále tam byl skvělý insemínátor of quantum uncertainty - taková roztomilá hračka umožňující způsobit v protivníkových řadách trochu toho kvantově-mechanického neklidu, takže protivník proměněný na hejno elementárních partikulí mizí v dálkách a je klid. Samozřejmě by Fantóm vybaven idealizátorem umožňujícím idealizaci materiálního substrátu a tím pádem bezproblémové cestování kamkoli - kromě neznámých částí vesmíru, kam by sice byl také schopen docestovat a to doslova okamžitě, ale taky by tam mohl člověk doslova okamžitě zjistit, že je v prdeli a jak říkám není prdel jako prdel a to by mi Amanda jistě odsouhlasila.

No a právě Fantóma jsem si pořídil za Gulonovy prachy, doufaje, že mi vyjde ten kšeft na hranicích mezi známým a neznámým vesmírem, což byl poměrně tajný projekt, takže bych se o tom raději více nerozepisoval, abych si to nepodělal ještě víc.

ALE VEZMU TO RADĚJI TROCHU POPOŘADĚ A MÉ VYPRÁVĚNÍ BYCH MOHL MYSLÍM POJMENOVAT NĚCO ZMIZELO...

Zkrátka jak už jsem povídal. Trčeli jsme s Hugem jako ty osiny v tom Bruntále a čekali jsme na nějakého pečeného holuba. No není ta čeština zábavná - pečený holub - no tak toho si můžete dát leda tak jako virtuální delikatesu a přikousnout si k tomu můžete třeba terabajt. To nemusí být špatné. No právě toho dne, kdy mé deprese sestoupily na nejdepresivější dno, tudíž tam, kde už vám nakonec začíná být všechno jedno a bylo by tehdy snad úplně fuk, kdybych se proměnil třeba v nějakého pečeného holuba anebo třeba v nějakého magického trpaslíka. Proč právě v trpaslíka? Protože v té podělané Evropě už něvěděli co by roupama a přestože tehdy byli lidi a nejenom lidi rozlezlí po celém známém vesmíru a kdy každý druhý byl nejméně dvonásobnej doktor universálních věd, tak tady se žilo jako v blázinci. Po pár měsících jsem si tady už začínal opravdu připadat jako blázen anebo jeko nějaký upír. Nevěřili byste mi, čemu všemu

tady ti lidi věřili a jaké bláznivé představy se jim honily hlavami. Úplně běžně jsem slyšel od těch místních mudrlantů, že vesmír je plný andělů a jakýchsi mystických sil a že taky někde existují víly a kentauři a tak podobně - pochopitelně v tom jejich pantheonu nechyběli magičtí trpaslíci, kteří prý obývají prostory mezi známým a neznámým vesmírem a kteří si tam někde vytvořili skvělou miniaturní civilizaci. Proč ne, samozřejmě, ať si tam ti trpaslíci dělají co je libo, ale poslouchat ty řeči pořád dokola už bylo vážně hrozné. No zkrátka už mi bylo úplně jedno jestli jsem nebo nejsem nějaký magický trpaslík a dokonce mi už bylo jedno, že už nejsem mezigalaktický borec Brent a že mi tady kromě Huga nikdo neříká Rychlý šípe. A ten holomek Hugo si mne stejně už jenom dobíral a jeho hlášky, že jsem Rychlý šíp, který nejrychleji doletěl do nejhlubší prdele, jsem už taky nebral vážně. Nu a toho dne, kdy mi Hugo, který se ovšem objevil až popozítří, sdělil cosi o nějakých koulích před nebo za Plutem, se začaly dít věci a šlo to rychle, to mi můžete věřit, protože když už se já do něčeho obuju, tak to taky vážně lítá. Potřebuju mít úkol a cíl a potom se s tím už opravdu nemažu. No na Gulona jsem ale neměl, protože s Gulonem nejsou žádné žerty a kdo před ním stál tváří tvář, ten to chápe a bude to chápat jednou provždy jako jsem to jednou provždy pochopil já. Zkrátka nastávají v lidském životě občas situace, kdy končí sranda. Já jsem se vždy snažil brát věci s nadhledem a většinou jsem tak ze všeho vyklouzl bez ztráty končetin a dobré nálady, i když Amanda a Hugo byli tu a tam poněkud jiného názoru jako tehdy s tou nerovnovážnou černou dírou - o tom se ale vážně musím ještě zmínit, než spolu odcestujeme do nebezpečných hraničních končin známého a neznámého vesmíru, kde tedy také končí veškerá sranda a to tedy kurva něco vím, jako že jsem mezigalaktický borec Brent.

PŘÍPAD NESTABILNÍ ČERNÉ DÍRY by se dal v kostce popsat jako případ psa utrženého z řetězu a přesně to se stalo asi před sto lety v souhvězdí Střelce, tedy poměrně nedaleko od Země, kde jsem již dávno nežil. Tehdy jsem měl svoji mobilní kancelář v souhvězdí Delfin, takže taky nedaleko od Střelce, kde se poblíž galaxie Hada vynořila černá díra - no na tom by nebylo zas nic tak divného, až na to, že se bůhvíproč jaksi převrátila naruby a místo přitahování začala odpuzovat a věřte mi, že to byla síla. Takže hrozilo, že ve velmi krátké době se to ve Střelci rozfoukne na všechny strany, takže to vypadalo, že místní odletí i s příslušenstvím do prdele.

Jediným řešením bylo v podstatě okamžitě zasáhnout a neměl jsem prostě čas Hugovi a Amandě něco vysvětlovat. Sotva se na mém řídicím pultu naší spejsšip-Minotaurus II – naštěstí již také s idealizátorem - rozsvítila růžová kontrolka, hned jsem věděl, co mám dělat. Růžovou barvu opravdu nesnáším, takže ji nikdy nemůžu přehlédnout, takže jako barva pro kontrolku nejvyšší nouze to nebyla špatná volba. Nad kontrolkou se okamžitě objevily souřadnice ze souhvězdí Střelce, kde došlo k maléru. Okamžitě jsem měl situaci pod kontrolou a okamžitě jsem měl po ruce analýzu situace, kterou mi okamžitě dodala moje zkušenost a hned jsem věděl, že pokud nezasáhnou okamžitě, může to dojít tak daleko, že bude narušena stabilita celého známého a možná i neznámého vesmíru. Hugo si hrál a Amandou – opět - ty perverzní šachy - nic proti šachům, ale jejich verze měla trochu pozměněná pravidla, takže figurky se tam všelijak znásilňovaly a pářily - tohle mi Amanda dělala obvykle tehdy, když na mne byla našťvaná, ačkoli rád bych věděl, kde potkala lepšího - to bych opravdu rád věděl, protože ta dnešní generace je spíše degenerací - hotové sračky žijící v počítačových snech a simulátorech a že se jim může každým okamžikem rozpadnout vesmír je jim u prdele. Zmáčkl jsem fialové tlačítko ovládající idealizátor. V tu ránu jsme sice nepřestali existovat, ale dost podstatně se změnila naše materiální podstata, což je v podstatě iluze a hotová sračka - a takříkajíc okamžitě jsme byli v centru inkriminované díry - byli jsme tam ovšem jako bezčasé ideality, které mohou, kupodivu zasahovat do dění - a prostor je v jistém smyslu také idealitou - ovšemže jsme byli v černé díře, ale nikoli obrácené naruby - což by nebylo zas tak hrozné, kdyby to nebyla právě taková, která provrtává prostor kamsi jinnam, takže nebytí mé duchapřítomnosti, mohli jsme klidně vyletět kamsi s poposunutými přírodními zákonitostmi, což by mohlo mít neblahý vliv i na naše idealizované podstaty. Řeknu někdy Hugovi, až bude více času, aby vám to vysvětlil. No nakonec jsme proletěli správnou dírou a celé se to dalo do pořádku. Ovšem Amanda nemohla pochopit, jak se mi mohlo kurva stát, že jsme nejdříve vletěli někam o tisíce světelných let vedle, ale tak už to chodí, že po bitvě je každý generál - ale jedno vám řeknu. Ve vesmíru musíte občas lítat proklatě rychle, abyste si zachránili kůži a právě na hranicích mezi známým a neznámým vesmírem to platí dvojnásob a právě tam nás s Hugem zavedla ta lapálie se zmizelým měsícem.

LAPÁLIE SE ZMIZELÝM MĚSÍCEM

Začalo to všechno v tom podělaném Bruntále. Zatímco Hugo se někde potuloval a možná dokonce trávil svůj čas konstruováním matematických modelů všeho - to byla jeho vděčná zábava. Pořád mi říkal, že nejzajímavějším objektem ve vesmíru je VŠE, ale že to vlastně není objekt. Fajn - brzy jsme se měli přesvědčit, jak to tam chodí - objevila se v mé kanceláři - nekanceláři malá červená koule. Prostě se tam najednou zjevila a velice neutrálním a strojovým hlasem se zdvořila zeptala, je-li v kanceláři soukromé detektivní agentury MEZIGALAKTICKÝ BOREC kapitána Brenta a měla ta koule svatou pravdu, ačkoli Mezigalaktický borec měl z technických důvodů na jistou neurčitou dobu zavřeno, utrum a basta. A s tím kapitánem měla taky pravdu, protože v padesáté páté mezigalaktické flotile jsem opravdu sloužil jako kapitán výsadkové jednotky, která tahal horké kaštiny z ohně všude tam, kde se to posralo a posíralo se to poměrně často a věřte mi, že při takovém bojovém zásahu nemáte moc času přemýšlet kdo je přítel a kdo nepřítel, takže jednou jsme bohužel vletěli do jednoho spejsšipu, kde jsme rozházeli pár granátů a celkově jsme to tam uklidnili a vyčistili, takže celá ta vyjukaná partička se asi ze pět minut ocitla na naší lodi. Byla to rychlá akce a teprve v lodním vězení jsem zjistil, když jsem vytáhl jednoho z našich zajatců z evakuačního pytle, že jsem v pytli, protože jsme rozcákali přímo naši velitelskou stanici a dokážete si představit ten nasraný ksicht, který na mne koukal z toho pytle. Dověděl jsem se toho dne spoustu věcí a od té doby bych si měl spíše říkat bývalý kapitán Brent, ale už vzhledem k mé klientele vypadá daleko lépe, když se jim představím jako kapitán. Uvažoval jsem chvíli, že bych se mohl titulovat třeba jako plukovník, ale zjistil jsem, že to zní tlustoprdscky. Kapitán zní daleko lépe a evokuje to v klientovi představu, že je prostě na správném místě, že stojí před rozhodným a rychlým chlapíkem, který to zkrátka vyřeší raz dva a v tom mají většinou pravdu, ale v akci to není jako někde na velitelském stanovišti, kde se to kecá o sto šet. Když vám ovšem kolem zadku lítají laserové paprsky a když proti vám stojí třeba partička Gulonových zabijáků, to je potom všechno trochu jinak.

Takže jsem to té červené kouli potvrdil a zeptal se, co ji přivádí.

„Vážený kapitáne Brente, velice neradi vás zatěžujeme naší záležitostí,

ale náš centrální mozek vás vyhodnotil jako nejlepšího detektiva ve vesmíru.“

Musel jsem se ohradit, ať zas tolik nepřeháním, že jsem sice docela dobrý, ale že bych byl až tak dobrý, že to je pro mne docela novinka.

„Je to naprosto nezvratná pravda a nikdo lepší tady není, kapitáne Brente. Navíc máme velice dobré reference o činnosti vaší agentury Mezgalaktický borec a právě někoho takového potřebujeme. Vy jste muž, který zasahuje rychle a účinně a my přesně něco takového potřebujeme. Bohužel je naše společenství založeno poněkud spirituálně a tudíž nám mnohdy nescházejí prostředky, ale právě ta rozhodnost.“

Pomyslel jsem si, že u mě je tomu právě naopak, hodně rozhodnosti, ale holý zadek, takže jsem byl pochopitelně ochotem vyjít návštěvníkovy vstříc a zeptal jsem se ho tedy na jeho problém.

„Zmizel nám měsíc, kapitáne Brente, a máme důvodné podezření, že nám byl ukraden.“

„No, měsíce se nekradou každý den a každopádně na takovou loupež nestačí žádný brádo. Takže mám obavu, že za tím bude stát někdo s mimořádnými schopnostmi a nebude sám.“

Hovor utěšeně pokračoval a záloha za práci byla skutečně velkorysá. Dále jsem se dověděl, že se celá ta lapálie odehrála v hlukovém vesmíru devět, což je hodně neklidné místo a navíc tam pomalu a nepozorovaně přecházíte do neznámého vesmíru, takže se dalo očekávat, kam asi zmizel ten měsíc. O tom, kdo a proč ho ukradl, jsem mohl prozatím prázdně spekulovat. S koulí jsem byl hotov raz dva. Podepsal jsem smlouvu a koule mi vyplatila zálohu, takže Gulona jsem měl z krku a mohl jsem se těšit, že mi vrátí Fantóma, ale vůbec jsem netušil, jak brzy se budu muset seznámit s tím Hugovým abstraktním VŠÍM a když říkám VŠÍM, TAK MYSLÍM OPRAVDU VŠE.

Pozitíří se objevil Hugo. Bohužel se nedalo nikterak zjistit, kam zmizel a tak jsem musel čekat až se objeví. Spoil jsem s Gulonem a jeho překvapení neznalo mezí a byl skoro dojat, že mne slyší a ještě větší radost měl, když jsem mu řekl, že bych si rád vyplatil Fantóma. Trošku kličkoval, ale podařilo se nám nakonec vymyslet plán s celou řadou prostředníků a tajných schránek a šifer, takže já měl do dvou dní svůj spejsšip a Gulon prachy. Když jsme to měli vyřízeno, tak se mě zeptal na mé plány a velice se podívil, že mám namířeno právě do hlubokého vesmíru devět.

„Tak tam bych, Brente, neletěl za žádných okolností. Možná to nevíš, ale dějí se tam opravdu divné věci a proslýchá se něco o nějakých trpaslících, kteří se tam prý slušně zabydleli, ale neradi vidí, když jim někdo neznámý lítá po bytě.“

„A právě k nim letím a mám pocit, že to budou přívětiví a milí trpaslíci.“

„Mnoho zdaru Brente. Jo jen tak na okraj. Kdybys tam narazil na něco, co by mne mohlo zajímat, nějakou tu investiční příležitost, dej mi vědět. Když to bude zajímavé, domluvíme se.“

Tolik Gulon - jeho investiční příležitosti již přivedly mnoho blbů do hrobu a tam jsem neměl zrovna namířeno a nezačala nám s Hugem cesta právě nejlépe. Prokletý idealizátor a prokletý hluboký vesmír devět i s jeho hraničními nestabilitami. Nu celé se to semlelo rychle, jak už to tak bývá a jak už to chodí, že do průseru se navezete hned a na každém rohu jich čeká nepočítaně.

Začalo to přesně tam, kde to mělo skončit a kde to časem také skončilo a kam jsme nakonec ještě nejednou museli zavítat, ale zpočátku jsem s Hugonem vážně něvěděli, kam jsme to vlastně zahučeli a trvalo nám poměrně dlouho, než jsme se trochu zorientovali, ale právě tam je to s orientací trošku složitější.

Je mi jasné, že teď vám nebude nic jasné a bude to přesně vystihovat situaci, do níž jsme s Hugonem zabředli - jmenuje se sice Hugo, ale někdy mu také říkám Hugone a myslím, že v češtině pro to mají výraz až po kolena v hovnech. No my jsme v tom byli až po uši a navíc se mi zdálo, že jaksi ze všech stran slyším nadávající Amandu a v duchu jsem si řekl, že ta nám tady ještě scházela. No ono v duchu je docela příléhavé, protože jsem si byl úplně bez těla. Vážně se ze mne stal duch a to přímo duch matematický. Zavolał jsem na Amandu, kterou jsem pouze slyšel, aby už nechala toho láteření a aby se laskavě uklidnila, protože se musím souředit na to, jak se z té polízanice vylízat.

„Já si můžu dělat, co chci, Brente, a zrovna ty mi nebudeš říkat, co mám a co nemám dělat a jsem úplně blbá, že jsem za tebou zase přilezla.“

„No to mne tedy podrž. Tak ty jsi za mnou přilezla? To je mi ale novinka. Vždyť jsi mi ještě před nedávném řekla, či lépe zařvala, že se mnou už nechceš mít nic společného a než jsem se stačil vůbec vzpamatovat, tak jsi byla pryč i s tou svoji červenou sexy kombinézou, kterou jsem na tobě

vždycky zbožňoval, což jsi velice dobře věděla, ty bestie.“

„Ještě jednou mi řekneš bestie a vyškrábu ti oči, Brente. Můžeš mi laskavě říci, kam jsi to zase doletěl? Mám pocit, že to bude jako obvykle zase nějaká prdel, kde nemáme co pohledávat a určitě tě navigoval ten přechytračelý Hugo, který ti sice bude schopný hodiny povídat o podivuhodných vlastnostech vícerozměrných bodů, ale neumí si pomalu správně nasadit ponožku a pevně věřím, že i teď je bude mít naruby. Hugone, tak se ozvi a neschovávej se. Vím, že tady někde jsi, Hugone.

No a Hugon se přestal schovávat a tady se ale ani nebylo před kým a kde schovávat. Byli jsme doslova neviditelní, jako nějaké myšlenky anebo abstraktní matematické útvary, jimiž jsme se na nějakou dobu také stali - ovšem pochopitelně velice komplexní útvary a jak nám to Hugon později vysvětlil, útvary modelované prostřednictvím komplexních čísel, jejichž jedinou složkou jsou také čísla imaginární a to už mi potom stačilo, abych tomu porozuměl, protože teď jsme byli doslova imaginárními ideální, ačkoli mluvit ve spojitosti s Amandou o ideálnu je dost zvláštní, ačkoli křivky jejího těla nemají k ideálnu opravdu daleko.

Ovšem ani Hugo v tom neměl moc jasno a oba, tedy já a on, už jsme vůbec neměli jasno v tom, kde se tady vzala Amanda a Hugo potichu procedil mezi svými imaginárními zuby, které jsou ovšem pouhopouhým prázdným obrazcem, neboť tam nebyly ani žádné zuby natož nějaké cezení, že kam čert nemůže, tak tam pošle ženskou, ale neudělal dobře, protože tam bylo jaksi všechno mimořádně dobře slyšet, takže Amanda mu chtěla dát facku, což ovšem, naštěstí pro Huga, nebylo díky podivným vlastnostem tohoto místa vůbec možné a už vůbec to nebylo ani myslitelné a Hugo opatrně pronesl, že má podezření, že nás náš idealizátor ve spojení s hraničními fluktuacemi mezi známým a neznámým vesmírem procedil do všeho, kde sice také nějak je i materiálně, ale kde je podle jeho mínění daleko více ideální, a určitě přitom vrhl škodolibý pohled po Amandě, ale již vám snad nemusím opakovat, že tady nemohla být o žádných pohledech, ať už milostných nebo škodolibých, ani řeč a kupodivu pobaveně dodal, že takové fluktuace mezi známým a neznámým vesmírem jsou všudypřítomné a to pěkně prosím i u někoho doma v kuchyni, protože známo a neznámo se všudypřítomně proplétají, takže neznámý vesmír se nám vlastně vlní přímo před očima a dokonce i v hlavě a to samozřejmě na mnoha různých úrovních a samozřejmě, že existují i ohromné oblasti

čistého neznáma a že vlastně celkově by se to dalo shrnout tak, srovnáme-li velikosti známého a neznámého, že se doslova ztrácíme v neznámu, což je ovšem jenom jiné označení pro vše, jehož je ovšem tzv. neznámý vesmír naprosto nepatrnou součástí.

„Tak Hugo,“ řekla Amanda. „To je sice všechno moc pěkné, ale teď mi řekni, jak se odtud dostaneme ven.“

Hugo chtěl určitě podotknout, že ven ze všeho se vlastně dostat nejde, leda snad někam jinam, ale nechal si to pro sebe a pravil, že za jistých okolností bychom se mohli vrátit tam, odkud jsme vstoupili, ale že není úplně jisté, jestli to bude také ve stejném čase.

„Koneckonců jsme tady i s naší lodí, která se nám jen trochu idealizovala a to je ta potíž, protože navzdory mnohým předsudkům není náš známý vesmír tak ideální, jak se nám snaží namluvit někteří vědci anebo teologové.“

Hugo začal šmejdít po ideální lodi a já jsem mu pomáhal a tak nás nechal Amanda na pokoji. Akorát jsem se od ní stačil ještě dozvědět, že mě chtěla překvapit a že si mě našla až v tom Bruntále, což byl dobrý detektivní výkon a že si nenápadně vlezla do naší lodi, ale že dál už to byla divoká jízda a že doufá, že ji z těch ideálních sraček brzo dostaneme ven. Takže jsme s Hugonem zkoušeli nastavit zpětný chod idealizátoru, pochopitelně tak nějak naslepo a potmě, ale tak nějak nám to prostě šlo a Hugo mi u toho ještě něco povídal. Bylo to asi v tom smyslu, že takové ty řeči, že vesmír je dokonalý, protože je dokonalý jeho tvůrce, jsou na hovno, protože kdyby byl dokonalý tak už by se nemusel nikam dál vyvíjet. Naopak, čím více nedokonalostí, tím lépe a dodal, že mne snad nemusí o nedokonalosti našeho vesmíru přesvědčovat a to mne přesvědčovat opravdu nemusel, i když Amanda je vážně dokonalá. Leze mi sice pořád na nervy, ale musím říci, že bez ní bych byl úplně jako bez hlavy - tím nechci říci, že by snad Amanda o něčem rozhodovala - Hugo pravil, že si myslí, že idealizátor je nastaven správně, takže je to na mně jako na kapitánovi, abych to spustil, což jsem také bez zaváhání učinil a

Byli jsme z ideálna opět v našem nedokonalu a protože lidé chybují a Hugon obzvláště, vznášel se náš Fantóm přímo nad nádvořím Gulonovy dračí rezidence, která se nalézá na jedné nevlídné planetě a je navíc plná nevlídných Gulonových poskoků a patolízalů a různých jim podobných vlezdoprdelistů, protože Gulon nesnáší, když má někdo jiný názor než

on. Zkrátka Gulon musí mít vždycky pravdu a protože ji má pochopitelně zřídka, musí se vždycky najít nějaký ten obětní beran, na kterého by se to svalilo. Nevím k čemu přesně bych měl Gulona přirovnat, aby názorně vyvstala jeho slizká odpornost. Raději ho ani popisovat nebudu, protože on se jistě časem popíše sám. Byli jsme z toho venku, ale měli jsme být někde v hlubokém vesmíru devět a ne v nějaké Gulonově řiti a ještě k tomu úplně blbě v čase, protože nás to k němu vyhodilo jaksi do doby, kdy jsem mu ještě jaksi unikl kvůli nezaplacenému Fantómu, který se mu nyní přímo vznášel nad barákem, takže to jediné, co ten omezený zločinecký mozek mohlo napadnout, mohlo být, že jsem se tam vrátil, abych mu nezaplaceného Fantóma ukradl. Jsem sice mezigalaktický borec a mám přezdívu rychlý šíp, ale nejsem úplně debil, abych poletoval nad hlavou té kruté opice, za jejímž zadkem poskakuje vždycky parta ozbrojených hrdlořežů a taky že tam byla a za chvíli bylo plné nádvoří a zahlédl jsem mezi nimi hruškoidního Gulona s pásem očí kolem užší části svého hruškovitého nazelenalého těla - anebo jenom hruškoidní hlavy. Nikdy jsem pořádně nepochopil, odkud ten mutant pochází a jak se vlastně pohybuje. Nu neměl jsem naštěstí moc příležitostí si s ním zajít popovídat do cukrárny. Škoda - jistě bych se od něj dozvěděl ledacos poučného o životě, ale teď nad nádvořím zaplněným krvelačným hrdlořezy nebylo ani pomyšlení na nějakou kávu se šlehačkou - najednou začali všichni pálit a bylo to ohromující, protože se tady sešlo mnoho různých palných zbraní. Nádvoří se doslova zalilo ohněm a kouřem, takže se vlastně ti blbci trochu sami oslepili a úplně zapomněli, že pálí po Fantómu a ne nějakých neckách, takže jsme měli dost času zařadit zpátečku a elegantně zmizet a protentokrát dokonce i správným směrem, protože najednou jsme se vznášeli nad černou prázdnou propastí a bylo mi jasné, že jsme v hlubokém vesmíru 9, kde nás měli očekávat naši noví klienti, kterým někdo ukradl měsíc. Konec konců, o mnoho víc mi toho ta červená koule tenkrát v Bruntále neřekla. Akorát dodala, že podrobnosti se dozvím na místě.

Na místě jsme byli, ale kde jsou ti trpaslíci, zeptal jsem se Hugona. Amanda šla spát se slovy, že ji ten Gulon trochu pocuchal nervy. No komu by je nepocuchal, fešák, ale nemám zrovna náladu se bavit o Gulonovi.

Hugo se poškrábal po pleši a vypadalo to, že skutečně o něčem přemýšlí.

„Brente mám jisté podezření.“

„Tak to je v pořádku Hugo. Povídej.“

„No, vzpomínám si, že když jsi mi popisoval toho kulovitého posla, že jsi se zmínil o tom, že ti ta kulatá příšera povídala cosi o spirituálních vlastnostech svých zaměstnavatelů - jakýchsi trpaslíků. Hele, Brente, znáš mě a víš, že jsem hlava otevřená a a priori nezamítám skoro žádné ideje, ale trpaslíci, to už bylo i pro mne poněkud podezřelé. Najdou se fantasmagorické, co ti budou povídat o myslících hvězdách a paralelních vesmírech. Dobrá, dobrá, proč ne, ale ti trpaslíci se i nějak od začátku nezdáli a hle, vidíš tady snad nějaké trpaslíky, Brente?“

„Hugo, ruku na srdce, nevidím.“

„Tak vidíš, Brente.“

„Promiň, ale co jako vidím?“

„Hovno.“

„No Hugone, prosím tě, ovládej se.“

„Tak já ti teď něco ukážu. Přístup tady a mrkni se do toho dalekohledu.“

„No zdá se mi, že úplná prdel to zase nebude. Je to sice úplně z ruky a téměř mimo jakýkoliv zájem mezigalaktické konfederace. Je to z ruky a navíc tam někde už je neznámý vesmír, ale jako bych viděl nějaké bílé tečky, či co Hugo?“

„Takže Brente, ještě jednou, neznámý vesmír je všude kolem nás a nezačíná někde tam, ale tady,“ a poklepal si na hlavu. „Používáme jazyk starých pozemských hvězdoporců a astronomů, protože z jejich pohledu bylo to, co od nich bylo vzdáleno přes 14 miliard let jaksí úplně mimo jakýkoli dosah a jak by ne, když podle jejich výpočtů to vypadalo, že náš vesmír vznikl před nějakými 13,5 miliardami let. Za tu dobu se nějak roztáhl, ale nikoli až k těm 14 miliardám let a dále - takže vše za tím bylo doslovným neznámem, ale platí to přeci také naopak, že pro někoho vzdáleného od nás třeba těch 13 miliard let jsme my čímsi nesmírně vzdáleným a záhadným a také pro něho přímo za naším prahem začíná doslovné neznámo a protože všechna místa ve vesmíru jsou si rovnocenná je to neznámo, doslovné neznámo, všude, takže abychom do něho skočili, nemuseli jsme se přemisťovat až sem a mohli jsme do toho neznáma skočit třeba i z toho podělaného Bruntálu, ale, koneckonců, nejsme tady kvůli nějakému vesmírnému neznámu, ale kvůli ukradenému měsíci a nějakým trpaslíkům, kteří tady ale nikde nejsou.“

„Hugo, máš pravdu, ale teď se poletíme podívat k těm bílým tečkám...“

A byli jsme uprostřed těch bílých teček - a jedna taková tečka byla velká asi jako planeta Jupiter a kroužilo tam toho kolem té kolosální hvězdy poměrně dost.

Na tom našem vesmíru je toho zajímavého poměrně dost, ale v podstatě je to dost jednotvárné opakování stejného - cosi rotuje kolem čehosi a všelijak se to vyvažuje stejně jako ve sluneční soustavě a stejně jako tady, ovšem jaksi v poněkud větších rozměrech a tady kolem sebe ještě rotují dvě slunce, takže gravitační síly tady tančí hotový valčík – ne, hotové tango. Samozřejmě, že na tom našem vesmíru je zajímavé to neznámo, které, jak říká Hugo, je všudypřítomné a z toho plynoucí možnost nečekaného překvapení. Ono je to pořád to samé a pořád to samé a najednou to někde křachne a hle máme tady nový vesmír, který vybublal odkudsi, čemu Hugo říká vše.

Amanda již stála vedle mne a Huga a společně jsme sledovali kroužení těch bílých planetárních obrů. Při větším přiblížení bylo patrné, že se nedíváme přímo na jejich povrch, ale na svrchní část jejich bílo šedé a někdy také žlutavé bouřlivé atmosféry a Hugo suše poznamenal, že tohleto asi budou ti bílí trpaslíci a že už je mu zřejmé, proč zrovna tahle monstra nemohou nic svést s ukradeným měsícem.

„Tady vidíme, přátelé, zase jeden z výstřelků evoluce. On už kdysi říkal Teilhard de Chardin, že ve vesmíru je důležitá komplexnost hmoty a dokazoval to na spoustě příkladů z pozemské evoluce a poté to transponoval na vývoj vesmíru. Nu a tady nám patrně nějak vzniklo jakési komplexní hnízdo planetárních rozumů, kteří budou patrně schopni i jakýchsi jiných než pouze myšlenkových pohybů a patrně se dobrovolně ponořili do svého kontemplativního kroužení, takže jaksi nerozumím tomu, že jančí kvůli jednomu blbému měsíci, protože jak tak koukám, jich tady budou mít přímo nadbytek a myslím si, že tihle drobní souputníci budou tupí jako štoudev. No zkrátka, pobrali tolik rozumu, jako ten pozemský Měsíc - hromada šutrů a dost - bez atmosféry, bez života - točí se to kolem své osy a kolem své domovské planety a kolem té dvojhvězdy a je to opravdu div, že to vůbec celé drží pohromadě.“

Amanda se opřela o elipsovitý průhled naší lodi a prohodila k Hugovi.

„Hugone, já tě mám snad vážně ráda, takových řečí a kde nic tu nic. Vždyť je to úplně jasné. Mají tady to gravitační vzájemné působení tak

vyladěné, že ztráta jednoho měsíce pro ně znamená totální rozpad celého společenství a to už je úplně jedno, jestli se zhrotí do té dvojhvězdy anebo se to rozletí na všechny strany. Navíc jsou na té dvojhvězdě životně závislí - nejsou to, Hugone - pouhé abstraktní myslící ideální - jakési matematické cosi kdesi nějak někde, v nějakém všem samostatně bytující, abych taky pro jednu použila tvoji formulaci. Jsou to teda obři a docela by mne zajímalo, jestli jsou dvojpohlavní anebo hermafroditní.“

Musel jsem se jim do toho vložit.

„Amando, jak by tyhle mašiny, tihle Jupiteri, mohli mít něco jako pohlaví? Nesmysl. Zkrátka se to tady zase naprosto nepravděpodobně zauzilo tak, že vzniklo něco, o čem by ses v nějaké učebnici pravděpodobnostního počtu dočetla, že právě vznik takových tvorů je téměř nemožný, stejně jako je nepravděpodobný vznik života vůbec a že to prostě přímo hraničí s pravděpodobností rovné téměř nule. No a podívej se jak se máme čile k světu a jak ti to dneska zase sluší, vid' Hugone?“

Hugo odvrátil zrak od okna a určitě tak musel zaznamenat i vnitřek naší lodi a to jsem vám ještě neprozradil, že vnitřek jsem si nechal upravit tak, aby to připomínalo ponorku kapitána Nema. Kdesi kdysi při prohlížení starých databází na mne vyjelo jméno Verne a úplně jsem užasl jaký to skvělý chlapík žil v tom devatenáctém století a dokonce tam na mne vyjely i původní ilustrace doprovázející jeho dobrodružné romány a do ponorky Nautilus jsem se přímo zamiloval a konec konců, naše plavby vesmírem nejsou nic jiného, než plavby pod hladinou jakéhosi nesmírného oceánu. To nad hladinou může být tím naprostým neznámem, které se šíří i tady dole a plujeme odněkud někam, ale stále jsem pod hladinou jako ten Nemo.

Sedli jsme si do pohodlných kožených klubovek a kolem nás stále ohromná knihovna a přes ohromné oválné okno sem pronikaly obrazy tance obrovských palnet a kroužení ohromné dvojhvězdy.

„Tak Hugone,“ řekl jsem. „Jak nás asi osloví?“

Amanda si přehodila nohu přes nohu, vypadala v těch vysokých černých kozačkách s neuvěřitelně vysokými podpatky jako ztěleněná bohyně Sexu.

„Tak já vám, vy chytráci, něco povím. Je mi divné, že se tihleto trpaslíci obrátili právě na vás. To vypovídá něco o nějaké vesmírné mozkové mrtvici. To si tedy vybrali opravdu ty pravé. Bývalý kapitán mezigalaktic-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.